

първия сериозенъ и наврѣменъ откликъ, кажете протестъ, срѣщу *игрането ни на държава*, срѣщу държавната комедия на нашия конституционизъмъ: поникването на толкова много и лични партии; честото смѣняване на правителствата, а заедно съ тѣхъ и властнитѣ органи, и *договорността на избирателния вотъ* чрезъ която, българския избирателъ, респективно селенитѣ, срѣщу обѣщания прѣдъ изборитѣ, забравени слѣдъ това, сж се обърнали на жалко тѣсто отъ което правителствата създаватъ каквито си щатъ форми. Болшинството отъ българскитѣ избиратели — селенията — истинския български народъ — по неволя *материализира* най-свещенното си право и тича тамъ гдѣто по-вече му обѣщаватъ и най-малко му даватъ. Не е ли знаменателна наивната и демагогска на пръвъ погледъ изповѣдь, че „у насъ е уредена работата само на банкеритѣ, адвокатитѣ, инженеритѣ, докторитѣ и т. н., за туй че само отъ тѣхъ изпращаме въ камарата? Желѣзничари, учители, работници по линии и фабрики, правятъ стачки и манифестации, до като имъ се подобри положението, а селянина — работникъ? За него нѣма нигдѣ подкрѣпа — той нѣма кому да прави стачки. . .“ ! (вжъ гласъ на единъ селенинъ въ „Вечерна Поща“, бр. 3474).

Защо се емигрира най-вече отъ тритѣ окрѣзи на сѣверна България — русенски, търновски и шуменски?

Русенския окрѣгъ е прѣдимно земледѣлчески, но прѣзъ 1907 г. — годината прѣзъ която най-силно се е емигрирало, тукъ реколтата е била „по-долу отъ слаба“, а по качество — „удовлетворителна“. Важното е, че въ тоя окрѣгъ, както почти въ всички останали, въ съвсѣмъ слаби крачки на прѣдъ сж използвани земледѣлческитѣ отрасли: лозарство, овощарство, градинарство и н. т.

Въ русенския окрѣгъ нѣма едро земледѣлие съ по-